

Pepe Sánchez de Ocaña

Raimon Algueró, exemple de vida i de fe

Francesc Peris
Jesuïta

El passat 20 d'abril, després de la notícia de la mort del Raimon Algueró, a la recepció de l'escola dels Jesuïtes de Casp es podia veure una gran fotografia seva gronxant-se amb un gran somriure al rostre. És una de les imatges que probablement expressa millor la seva vida i actitud vital.

Era en un campament a prop de Tavascan, l'any 2012. En Raimon va dir a qui feia la fotografia: «Si es perd l'esperit infantil serà difícil entrar al Regne del cel.» I allí hi deu ser.

A la façana, una gran senyera amb un llaç negre mostra el dol de la comunitat educativa de Casp i la gran empremta que ha deixat a l'escola en la qual va treballar durant més de 50 anys, sempre al peu del canó, en les alegries i les tristesses, les festes i els enterraments. Ha estat la imatge viva del consiliari que ajuda tothom que el va a buscar.

Havia nascut el dia de la Mercè del 1931 a Barcelona. Va entrar a la Companyia de Jesús l'any 1949 al noviciat de Veruela i va fer els estudis de Filosofia i Teologia a Sant Cugat. Després d'una estada a Mallorca, on va col·laborar al col·legi Montsió, i de seguir la seva formació com a jesuïta, s'ordena sacerdot el 1961. De seguida començà a treballar a l'escola de Casp, a la qual ha estat dedicat fins al final de la seva vida.

Gran amant de la natura, va considerar que conviure amb ella seria un gran element formador per a infants i joves. Per això ben aviat impulsà sortides, excursions, colònies, campaments... en les quals ha acompanyat tants i tants joves.

Sobretot ha estat l'home proper, sempre disposat a ajudar. Fa uns anys va tenir un accident i va patir greus cremades. A la tornada a l'escola, la seva mirada

era encara més transparent i reflectia una envejable claredat interior. I així han passat aquests últims anys, mentre seguia fent de capellà amic, atenent i acompanyant tothom.

Quan ja se li havia manifestat el càncer i era a l'hospital, va rebre la visita d'uns alumnes de tercer d'ESO. Una antiga alumna que hi era present em va comentar: «Em vaig emocionar de veure com es miraven. Sense dir-se res. Sols mirant-se.»

Una altra antiga alumna, la Cristina, el descriu d'una forma en la qual tots coincidim: «En Raimon és més gran que les paraules, que de vegades es queden curtes per definir una passió. La passió per estimar els altres; la passió per educar; la passió per una escola; la passió per la muntanya. La passió per tot i per tothom, i sobretot per Jesús. En Raimon ha estat un exemple de vida, però sobretot un exemple de fe. Amb la seva peculiar i personal manera ens ha sabut transmetre què significa l'Evangeli i l'amor per l'altre. Amb gestos petits, paraules senzilles i mirada sàvia, ha portat l'Evangeli allà on era. I els que hi hem conviscut hem d'estar agraïts.»

Un actual professor de l'escola ha creat una nova paraula: «raimonejar», és a dir: estimar, estimar, estimar.

La fotografia gronxant-se amb un gran somriure al rostre és una de les imatges que expressa millor la seva vida i actitud vital

Anton Andreu, mestre, amic i company

Sisco Lahosa
Exdirector i professor IES Bau,
Tortosa

Feia una pila d'anys que ens coneixíem. Havíem coincidit estudiant al Seminari el que aleshores s'anomenava «*latín y humanidades*». Un i altre érem de fora. Les nostres famílies havien vingut a Tortosa i tots dos vam anar a viure al mateix barri, Remolins.

Amb el temps ens retrobarem en l'inici i posterior dinamització del grup de joves de la parròquia de Nostra Senyora dels Dolors, al barri del Temple de Tortosa: reunions, trobades, excursions, activitats culturals, socials i esportives ocupaven els caps de setmana de bona part de l'adolescència i joventut. Anton sempre hi era.

Primer els estudis i després el treball van fer que durant uns quants anys jo visqués a Barcelona. Malgrat això, com que venia un cap de setmana, el nostre contacte i la nostra relació no es va perdre, bé a la mateixa parròquia o al bar El Ribera, on xerràvem i intercanjàvem notícies i experiències.

Més enllà de la relació propera i amical, quan prens perspectiva envers la persona, descobreixes l'Anton que ha fet de la tasca

docent una manera de viure en la qual la simbiosi vida-feina ha estat una permanent i tossuda realitat. No feia de mestre, era un mestre! La manera com exercia i vivia la professió el portava a comportar-se no com un «expert» en qualsevol matèria curricular que transmet uns coneixements, sinó com el qui s'ocupa i preocupa per la formació humana, intel·lectual i cristiana —mai no amagà la seva condició creient— dels qui eren, o no, els alumnes.

Uns i altres l'hem vist com una persona solitària que, tot i això, no es feia estrany per a ningú. Es feia amb tothom i defugia qualsevol tipus de protagonisme. Discret com un actor secundari, al teatre de la vida ha sabut interpretar el paper que millor l'identificava.

Quan aquest 20 de març passat, entre classe i classe, la veu d'un amic comú em deia «Anton és mort», l'ensurt, la tristesa i el silenci em feien companyia. Amb el seu adeu, a mi i a altres se'ns fan presents les absències dels dies lluminosos i clars en què compartíem il·lusions, reptes i projectes a la recerca d'un món millor i més just. No únicament perdem un amic, un company i

mestre, sinó també un temps, unes vivències que, ara sí i de manera definitiva, esdevindran bonics records de joves que, com tants d'altres en el passat, present i futur, volíem canviar el món.

Igual que els malalts que enyoren la salut que ja no tenen, uns i altres enyorarem l'Anton. L'enyorarem quan, en una o altra circumstància, allò que ell feia s'ha deixat de fer o es fa d'una altra manera. L'enyorarem els amics i companys, i la parròquia dels Dolors on passà tantes hores. També l'enyorà el col·legi de la Sagrada Família, on va desenvolupar amb plena voluntat i dedicació múltiples funcions.

L'enyoraran els exalumnes i companys/es mestres i professors/es; també el grup «marxista», i la gent que estima l'esport i el practica. El

Ha fet de la tasca docent una manera de viure en la qual la simbiosi vida-feina ha estat una permanent i tossuda realitat

seu hort sabrà que no hi és, i els que anem al bar Ribera a fer la cervesa i fem petar la xerrada tot esperant que comenci el partit del Barça i... Quan no hi són, persones com l'Anton es troben en faltar! Gràcies, Anton, per tot el que hem compartit amb tu, per la teua generositat, constància, discreció i el teu respecte. Guardarem al cor tot el que de bé i de bo ens has aportat, i, com a bon mestre, company i amic, procurarem seguir les teues petjades. Descansa en pau!